

any empeny— i que Camps plegue quan —d’ací a dos mesos, quatre o set— siga jutjat pel cas dels vestits. S’estima més això que no tallar el cap a qui va salvar-li la vida —i segurament li va donar la clau de la Moncloa— el maig d’ara fa dos anys, al congrés del PP estatal. Per si de cas, la secretària general estatal, Dolores de Cospedal, ha anunciat que “el PP s’avinirà amb allò que diguen els tribunals”.

D’una altra banda, el gran acte de celebració del tercer aniversari de la victòria del 2007 anunciat per Camps en saber que el Suprem reenviava la causa va quedar en un míting circumscribit a 1.500 persones, al Palau de Congressos de València, el proppassat 23 de maig i sense la presència de membres estatals. I la direcció provincial alacantina no tenia gens clar, a l’hora de tancar aquesta edició, de fer-li costat.

El futur. La sentència del Suprem indica que Camps va poder cometre “infracció de llei”, perquè “n’hi ha prou d’acceptar un regal lliurat en consideració a la funció o al càrrec”, perquè hi haja delictes. Només un dels quatre càrrecs públics encausats per aquest cas podria salvar-se del judici, i és, qui li ho havia de dir, Ricardo Costa, l’únic que no exercia funcions executives. Segons el cap del Consell, tot és un “muntatge” instigat per José Luis Rodríguez Zapatero i Teresa Fernández de la Vega, muntatge que es desmuntarà ara que podrà incloure proves exculpatòries com les escoltes telefòniques que en van quedar fora, l’estiu passat. Si són acceptades per l’instructor, José Flors, Camps confia que en resultarà absolt. El president també té previst de presentar “tiquets exculpatoris”, aquells que no va poder presentar ara fa un any.

Les contradiccions no se circumscriuen a les factures dels vestits, però. Ara Camps es compara amb la presidenta del Tribunal Constitucional, María Emilia Casas, qui també rebé regals —“per un valor deu vegades superior als que suposadament van fer-se en l’altre cas [el seu]”—, un símil que el Suprem ha desbaratat, tot recordant que les gratificacions en qüestió foren anteriors a la presa de possessió de Casas. Una mala notícia, com també ho va ser, la setmana passada, el pas d’*el Bigotes* pel TSJ madrileny: Alvarito Pérez va negar-se a declarar.

Víctor Maceda

“És improbable que el cas s’arxive de nou”

José Luis Rubido és el portaveu territorial valencià de la moderada Associació de Jutges Francisco de Vitoria, la mateixa a què pertany el magistrat instructor del ‘cas dels vestits’, José Flors, que ara reprèn la investigació.

PRATS I CAMPS

El magistrat José Luis Rubido, titular del jutjat penal número 12 de València. A parer seu, “la investigació ha demostrat que, de regals, n’hi va haver; és improbable que s’arxive el cas dels vestits”.

El cas dels vestits torna a València. Quina evolució pot tenir?

—Jurídicament torna allà on era el juliol passat, abans que el TSJCV arxivara la causa. Ara caldrà esbrinar si va haver-hi un pagament doble, atès que hi ha proves que a Camps li van regalar els vestits i ell diu que en té de noves que justifiquen que va pagar-los en metàl·lic. El problema és que hom no conserva les factures de despeses petites: per a nosaltres, 1.000 euros o 2.000 euros és molt, però per a segons qui, no. Primer de tot, doncs, caldrà saber si li van regalar els vestits. Hi ha la sospita que molt probablement va ser així, hi

ha documentació que indica que *el Bigotes* va abonar vestits de Camps i de tres encausats més [l’ex-vice-president, Víctor Campos, l’ex-cap de gabinet de la conselleria de Turisme, Rafael Betoret, i l’ex-secretari general del PP valencià, Ricardo Costa]. Com a càrrec públic que és, Camps ha de complir uns requisits: és allò de la dona del Cèsar, que a més de ser honorada, ho ha de semblar. La llei, la democràcia en general, és molt exquisida a l’hora de vetllar perquè no hi haja corrupció política. Els darrers anys, de fet, la transparència de diputats i senadors —gràcies a les declaracions de béns— ha significat un avanç important.

—Si hi haguera hagut un pagament doble, no existiria delictes?

—Els denunciants i aquells que han dut la investigació —assumida pel fiscal— diuen que va efectuar-se un pagament aliè i que, tractant-se d'un càrrec públic, l'objectiu era aconseguir contractes o favors d'una altra mena, just allò en què consisteix el delictes de suborn. Per això Ricardo Costa, que no tenia cap responsabilitat executiva i que tan sols ocupava un càrrec de partit, segurament en restarà al marge, a la fi.

—Curiosament, Costa és l'únic que fins ara ha pagat els plats trencats.

—Les responsabilitats polítiques són molt diferents de les judicials. Ací la qüestió és que una determinada empresa va pagar els vestits i va rebre'n una factura i, paral·lelament, Camps diu que va pagar-los amb bitllets i que no li van donar cap factura. A qui hem de creure?

—El jutge instructor, José Flors, es creia més la versió del sastre, José Tomás, i així va deixar-ho escrit en la interlocutòria del juliol del 2009...

—Considera més versemblant l'una versió que l'altra i determina que hi ha motius per a anar a judici i arribar al fons.

—Com pot ser que el jutge Flors detectara indicis de delictes, que la sala penal del TSJ valencià arxivara per la mínima el cas i que ara el Tribunal Suprem l'haja reobert per unanimitat?

—Això passa cada dia, als tribunals. En dret sempre hi ha dues postures, l'a i la b. Dos dels tres jutges de la sala civil i penal de València van interpretar que no hi havia delictes, tot basant-se en una doctrina avançada del dret alemany, que ens afecta com a europea que és.

—Sobta, però, que els cinc membres de la sala penal del Suprem hagen coincidit, sobretot perquè eren de tendències clarament oposades.

—Ha guanyat una versió diferent a la del TSJCV. Passa que qualsevol regal a un càrrec públic és delictes, o siga, que a Espanya hi ha milions i milions de delictes. Per Nadal, per exemple, alguns advocats duen bombons als jutges, una cosa innòcua i que té a veure amb el tracte personal. Ni que el regal siga d'un euro, sempre cal preservar la imparciali-

PRATS I CAMPS
"Hi ha tot de gent que desitja fer regals, però has de tenir la capacitat de dir: "Açò no pot ser, açò no està bé", explica Rubido, que troba "urgent saber si Camps és culpable o innocent".

tat; ara el pernil que hom porta al jutge: és un intent de suborn que no reïx, però encara passa a determinats llogarets de Galícia. Un regal, per petit que siga, pot constituir un delictes, encara que acostumem a deixar-ne fora els poc importants. Però compte, perquè a partir d'una certa quantitat, ens ho hem de plantejar: un anell, una joia o un viatge amb vaixell farà canviar la voluntat del destinatari. Abans, durant o després es trobarà amb un suport tàcit o exprés: si quatre o cinc persones aspiren a un contracte públic, el responsable no escollirà qui ho faça més bé o qui t'ofereixa un preu més barat, sinó que optarà per l'amic, perquè recordarà aquell regal que li va fer un dia. És ací, on hi ha el problema.

—Quan els regals fins i tot arriben a l'àmbit familiar —a la dona i els fills—, la cosa és encara més greu.

—En aquest cas és com si els regals anaren a parar directament al càrrec públic. Encara resulten més significatius, sí, aquests possibles regals.

—El sobreseïment de la causa l'agost passat buidava de contingut el suborn passiu impropï recollit a l'article 426 del codi penal?

—El TSJ valencià va diferenciar entre els regals que rep un càrrec públic: en unes ocasions, els rep com a persona

particular —tothom té la seua petita vida íntima, les seues amistats, més enllà del càrrec públic—, però, en uns altres casos —que és quan hi ha delictes—, els rep pel càrrec que ocupa. Ara el Tribunal Suprem ha observat que el suborn impropï —rebre regals— sempre és delictes.

—Els regals s'haurien fet "per aconseguir un acte", ha dit el Suprem.

—S'haja aconseguït o no l'acte en benefici de qui regala, és el fet de regalar i d'acceptar el regal, que és delictes. Hi ha tot de gent que desitja fer regals, però has de tenir la capacitat de dir: "Açò no pot ser, açò no està bé." Cada càrrec públic ha de saber si està bé que li ploguen molts regals d'una empresa determinada. És clar que et volen dir, amb això.

—La dona del president Camps, Isabel Bas, arribà a dir telefònicament a Álvaro Pérez, el Bigotes: "Amb el meu, t'has passat vint pobles!"

—Quan és un regal excepcional, hom té una eixida clara: rebutjar-lo. Un polític mai no hauria d'acceptar un regal car. La bossa de Louis Vuitton que rebé Rita Barberà, per exemple, és un regal bastant car. Caldria que s'ho fera mirar. Els 100.000 polítics que hi ha a Espanya, podrien ser jutjats.

—El Tribunal Suprem ha dit, concretament, que Camps va rebre regals "de manera repetida, amb opacitat i per raó del càrrec que ocupava". Si no haguera estat president, no els hauria rebut.

"Com que Flors tenia intenció d'anar a judici, pot desestimar de fer més proves"

—És aquesta, l'essència del delictes: un càrrec públic ha d'estar exempt de tota influència exterior. Un polític no ha de rebre més regals que qualsevol ciutadà.

—Tota la jurisdicció que va llegar el president del TSJCV, Juan Luis de la Rúa, a l'hora d'arxivar el cas, l'ha desmuntada ara el Suprem, i per cinc vots a zero.

—No és que l'haja desmuntada, sinó que en el dret, com us deia abans, sempre poden extreure's dues conclusions. La guerra que hi ha entre el Suprem i el TSJ valencià és per la manera com s'ha d'interpretar una matèria: n'hi ha dues, totes dues ben legítimes. Però hi ha una gradació de tribunals, i el Suprem sempre tindrà la darrera paraula.

—N'hi ha que alerten que el senyor De la Rúa podria haver prevaricat...

—Uf, ho veig molt difícil, això! Molt difícil... No pots prevaricar quan emets una solució jurídica basada en unes altres sentències. No ha actuat contra el dret.

—Quins terminis judicials s'obren a partir d'ara?

—La sentència del Suprem arribarà per via oficial al TSJCV la setmana entrant [aquesta, per al lector]. Aleshores la causa retornarà al punt anterior a l'arxivament. Com que és un judici amb jurat popular —serà molt curiós de veure-ho, quan hi arribe—, el jutge instructor [José Flors] demanarà proves complementàries, si és que ho estima convenient...

—...Pot no demanar-ne cap més?

—Sí, sí. Com que ell ja va fer la instrucció del cas, com que ja tenia la intenció d'anar a judici, podria ser que desestimara de fer més proves. Passa que ací hi ha advocats molt prestigiosos i bons que volen allargar el procés...

—...Us referiu a l'advocat penalista del president Camps, Javier Boix.

—Sí, i a alguns catedràtics molt importants. Ells voldran recórrer contra tot. En realitat, però, no ha passat res de nou, no hi ha hagut cap novetat al cas, els fets es remunten al 2007 i al 2008. L'instructor podria preparar la compareixença preliminar del judici amb jurat: la delimitació del judici, les alegacions de les parts... A continuació arribaria l'elecció del jurat i, en ben poc temps, la data del judici.

—Camps ha explicat que ara sí que té proves que l'absolen. Per exemple, escoltes telefòniques que fa un any van restar-ne al marge. Si Flors no demana més proves, no podria aportar-les?

—Sí que podria. Ara tot torna al moment previ a l'arxivament. Si l'instructor ja ho té tot, caldrà escoltar els advocats, que ja han dit que tenen proves noves. Com que encara som a la fase d'investigació, les aportaran i podrien ser admeses. Si ja les han preparades, s'hi incorporen. Si calguera fer cap investigació addicional, el jutge ho dictaminarà. El judici, doncs, podria retardar-se per dues raons: perquè el jutge demana més proves, o perquè les defenses en proposen de noves, cosa a què el jutge, això sí, podria negar-se. Si s'hi nega, hi hauria un recurs a la sala civil i penal del TSJ, que de seguida les admetria o les rebutjaria. Açò pot durar un mes o un any. I el judici amb jurat no ha de ser gaire tècnic, sinó que ha de limitar-se a dir sí o no.

—Hi ha la possibilitat que el cas torne al Suprem abans del judici?

—Si no s'arxiva i torna a ser recorreguda la decisió, no. És improbable, però, que el cas s'arxive de nou: a l'agost va arxivar-se en considerar, la sala del TSJ, que no hi havia causalitat entre els regals i el càrrec públic que ocupaven els encausats. Ara no passarà, perquè la investigació ha demostrat que, de regals, n'hi va haver. És improbable que s'arxive, doncs, però no impossible.

—Si s'allarga molt el judici, podrien afegir-s'hi més causes —finançament irregular, fraccionament de contractes o la visita del papa— i que fora un judici més ampli, sense jurat popular?

—No ho crec. El motiu d'acumular causes no sols és que afecte la mateixa persona, sinó que siguin coses relacionades. En aquest cas, la relació no és total, són casos independents. La cosa més lògica és que aquesta causa vaja per un camí, i la resta, per uns altres. De vegades és contraproduent estudiar coses diverses sota un mateix judici.

—Tenen raó els dirigents del PP quan diuen que Camps no és un imputat?

—Tècnicament és un imputat, un sospitós, un implicat en un possible cas de suborn. Ja va haver de declarar i ara podria fer-ho de nou. En obrir-se el següent pas, quan s'obriga el procediment especial del jurat, serà un acusat.

—Acusat... Doncs ell diu que aquest procés és "de per riure", un "muntatge".

—És la seua opinió legítima, considera que no ha fet res d'il·legal.

“La bossa de Louis Vuitton que rebé Barberà és bastant cara. S'ho hauria de fer mirar”

—Al nivell que som, quan el judici és més a prop que mai, no és una mica agosarat dir coses com aquestes?

—No les definiré, aquestes frases.

—És “de per riure”, aquest cas?

—És en una situació de presumpció d'innocència. És en una fase molt verda encara, no ha madurat prou l'acusació en contra seu. Encara no ha declarat en un judici, que és quan la cosa sembla més seriosa... Ara bé, si amb aquestes frases pretén riure's d'un tribunal o de la justícia, depèn de com no està gens bé.

—Si arribara a la banqueta dels acusats, seria higiènic que continuara com a president de la Generalitat?

—No tinc opinió sobre això, ho ha de valorar ell. Recordeu el cas de l'alcalde de Ponferrada (Lleó), que va mantenir-se al càrrec fins que hi va haver sentència ferma [Ismael Álvarez fou condemnat, l'any 2002, per assetjament sexual]. La responsabilitat política és paral·lela a la penal. És Francisco Camps i el seu partit, que han de valorar-ho. Tothom podrà presenciar aquest judici, públicament. Són opinions personals o de partit: si vol retirar-se ell o si el partit l'hi obliga.

—Que el jutge Flors tinga una idea molt clara del cas no ajuda Camps.

—Vegem què passa. Fins ara ha considerat que calia anar a judici. Tot dependrà una mica dels recursos.

—I en cas de dubte, a judici.

—No és res d'eteri, ni una denúncia forassenyada. En cas de dubte, com passa amb Garzón, cal anar a judici. Si es considera que Camps acceptà regals tot sabent que era delictes, hi ha un dol penal, una intencionalitat, i cal anar a judici. És al judici oral, on es poden dissipar els dubtes: allà sabrem al 100% si les acusacions són certes i si la defensa demostra, per fi, la innocència de Camps. És urgent de saber si és culpable o innocent. L'arxivament es reserva per a les ocasions en què és clar que no hi ha hagut delictes.

Victor Maceda